

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

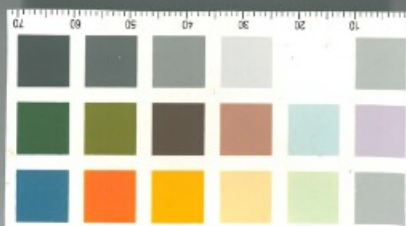
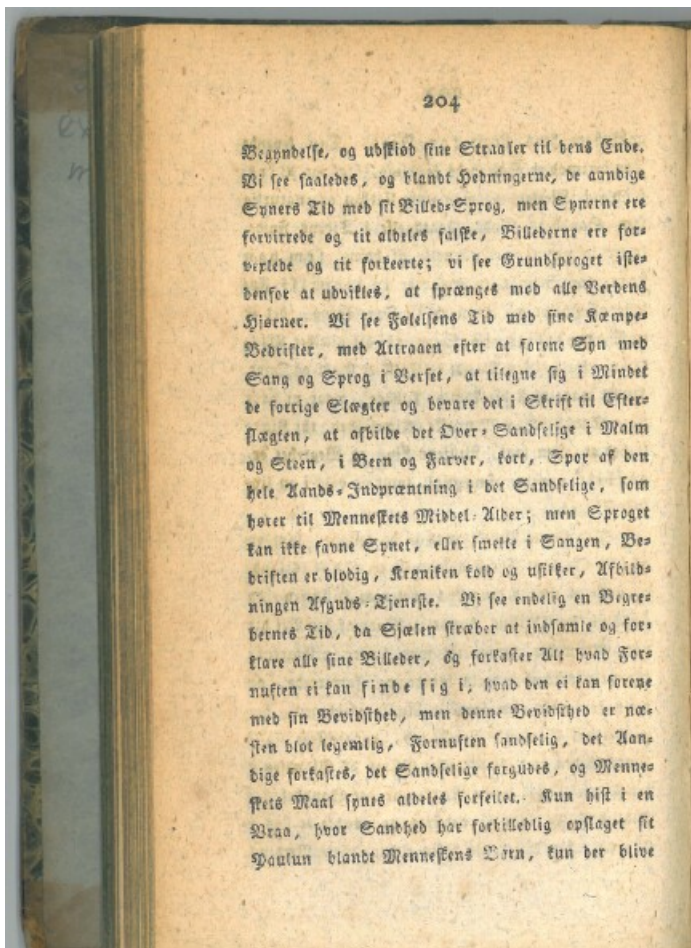
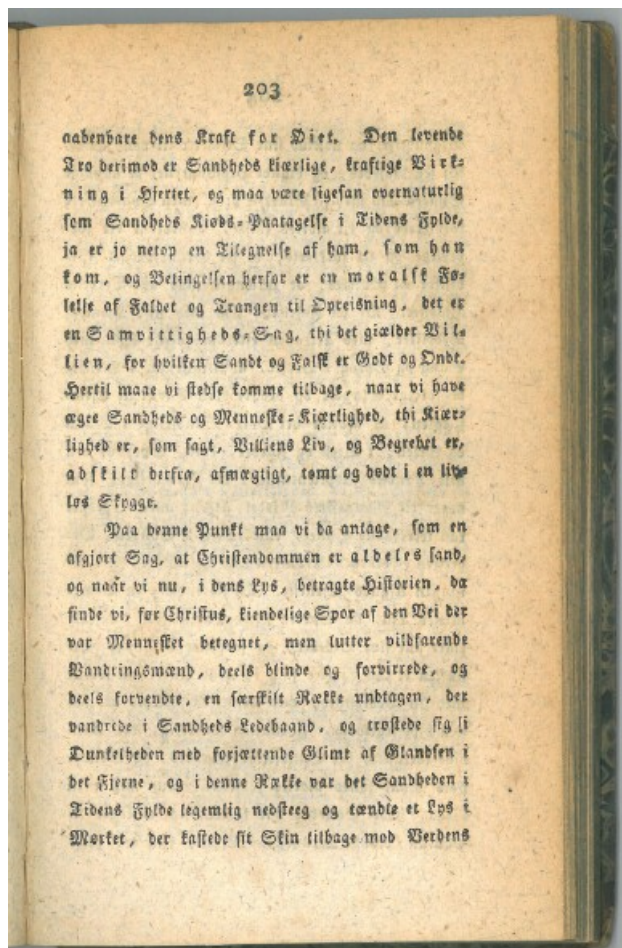
Titel: Udrag fra Om Mennesket i Verden

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 203. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_306_10-txt-shoot-idm1178/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Spørgsmaal i Sandhed, kun der selges de i Historien og indpræntes i Hjertet, kun der sammensmeltes med Sang i Sprog til en Psalm, kun der udvortes Sjælen til aarbig Bevidsthed, og der aabenbares den forklaret i Sandhed, men, som vi kan tænke, fæer det Altsammen paa forunderlig og overnaturlig Maade, saa det er kun i en aarbig Tegnelse Slægten berigienem naaer sit Maal, naaer det i Tidens Følge, just da alt Haand spætes forvundet, da Aanden fornægtes og Legemet forvundes i Veiden af den blinde, sandhelige Fornuft, Christus opstod af Graven med et forklaret, aandeligt Legeme, medens Tiberius, som besat, lod sit forvunde i Uteerlighed, og nu begyndte en ny Tid, i hvilken Hedningernes Dine Kulde opløstes, til at skielne mellem Sandhed og Løgn, og efter deres Hjertes Lyst tilegne sig, optage i deres Selv-Bevidsthed, Christus eller Tiberius, Sandhed eller Løgn. Tiberius var henrullede under store Omstændigheder, de gamle Dage havde gientaget sig under forandrede, mere aarbige Skikkelser, Sandhed og Løgn have kiendelig stridt om Ordet, om Sejret i Aandens Rige, tit syndes Tungen udrevet af Sandheds Mund, Spiere udvortes af Hans høire Haand, men altid vendtes Bladet igien, og man saae, at Ordet kun under Kampen indpræntes

des dybere i Kirken Hjerte, for klarere at udbrøde paa dens Tunge, at Spiere kun syndes brude, naar det sammenfødt skulde sig i Haanden, for der at uddannes, og da udstrække sig i Kors som Spir og Sværd tillige, som sunkende Sværd, og som blomstrende Spir, til Lognens Elæet og de Troendes Jubel. Vi har seet i de seneste Dage Ordet, som aldrig før, lønket til Lognens Triumph-Vogn, og dens Hjul støttelig rulle hen over Korset; hen over Episcops jordiff; Tegnelse, men paa en Vendepunkt skaae vi, Tiberius Riste, troende Dine tindre af Glæde i Skimt fra det Hæie, Ordet udbrøder med Kraft i Sang fra det smeltende Hjerte, som føler i Aanden, at det Jubel: Fest er nær, Høisang ligger paa Tungen, og hvo vil forhindre den i at udbrøde i hellige Toner! hvem vil i Retig sætte Siæde for den atmægtige, levende Sandhed! hvem vil foragte den Kæst fra Døen som raaber: Sluttes Fred, Sluttes Evigheds Forbund med mig! jeg er Sandheden, Veien og Livet! Hvem vil, og hvem tør det? Gud ske Lov! ikke jeg, Gud ske Lov! jeg tør haabe, ikke det Folk der udsprang med mig af Fædrenes, af kristne, fromme, sandhedskiærlige Danne-Mænds Hjerte og Lænder!!!

